

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De tertio gradu spiritualis profectus, eoru[n]dem in abnegationem propriæ
voluntatis. Cap. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

Doct.

tatio S. Dorothei. Patres, inquit, sancti, & maiores nostri, sibi ipsis mundum crucifigentes, per dura certamina sese quoque mundo crucifixerunt. Nos vero videmus nobis ipsis mundum crucifixisse, quia reliquimus eum, & ad monasteria diuertimus: at nolumus nos mundo crucifigere, adhuc enim in animo nostro, viget blanditia illius, adhuc in nobis ipsius affectum abscondimus. Compatimur illius gloriae, compatimur delictis & voluptatibus, compatimur ornamentis & vestibus, ob viles & inanes res, delabimur plerumque, ad pristinas eius passiones. Quod sane, non nisi ex amentia provenit, ut qui pretiosas & magnas res reliquimus, ob minimas plurimum perturbemur. Atque id à nobis pessimum. Ut enim mundo, & eius rebus, abrenuntiamus: ita & pristinis eius passionibus abrenuntiare debemus, &c. Inter passiones autem mundi, de quibus hic loquitur S. Dorotheus, non postremum locum occupant, commoditates inordinatae, in victu, vestitu, otio, habitatione; fugienda ergo sunt ab iis, qui student abnegationi amoris sensualis.

196.

Qui autem plenioris amoris sensualis abnegationem expetit, ita corporis sensibus, ac membris utatur, quemadmodum Christus docuit S. Brigitam. Animam, inquit, desponsavi fide & dilectione & perseverantia virtutum, huic autem animae adfiscavi domum, quando ei dedi corpus mortale, in quo probaretur, & in virtutibus exerceretur. Inter quinque autem servos animae, scilicet sensus, tertius sensus est, gustus comedendi, & bibendi: hic est quasi bonus medicus, qui cibaria ordinat ad necessitatem, non ad superfluitatem & delectationem. Nam alimenta sumenda sunt, quasi medicamenta. Ideo duo consideranda in gustu, scilicet, quod cibum, nec multum sumatur, nec modicus, si enim multum sumitur, generat infirmitatem: si vero minus debito sumitur, facit tedium in servitio Dei. Et alibi B. Virgo Maria haec eam docuit: In corpore, tria esse debent, refectio, labor, & voluptatis, ac consensus carnalis cohibitio. Primum sietas somni, vigiliarum, & refectio cum temperamento, ut nec minus, nec plus sit, sed sic, ut corpus sufficiat stare in servitio Dei. Secundo, continuatio in labore cum omni discretionem. Tertio, voluntas hilaris in servitio Dei, & cohibitio pravae voluptatis, ex qua anima illuminatur. Talis autem abnegatio amoris sensualis in nobis non erit, nisi nos tractemus ipsi & tractari velimus ab aliis tamquam peregrini, non tamquam ciues & incolae huius mundi. Peregrini enim, dum sunt in itinere, multa patiuntur amori sensuali displicentia. Sancti viri est, inquit S. Basilii, hanc vitam more hospitis transigere ac ad alteram properare: idem & David de ipsa loquitur: Incola ego sum & peregrinus, sicut omnes Patres mei. Incola item fuit Abraham, qui ne terra quidem propriae possedit vestigium, sed ubi opus ei sepulchro fuit, id argento mercatus est. Beatus plane, qui iis, qui in terra sunt, non ut propriis se addicit, neque isti seculo, tamquam naturali suae patriae, acquiescit, quin potius gravatur, qui incolarum hunc casum novit esse à rebus potioribus, & quasi proscriptionis domicilium

In feu. ex. traug. cap. 85.

In Pl. 14.

vitam hanc incolit, perinde atque illi, qui ob quadam delicta coguntur Iudicum calculis solum vertere. relegati in exilium: Rarus inventus est talis, qui praesentibus non ut propriis vacet. Quis ergo incolat tabernaculum suum? Tabernaculum Dei, hominis caro dicitur, ad animae habitationem à Deo data. Quis carni huic ut aliena attenderit? Quemadmodum incolae alienam terram mercede conductam, ad voluntatem eius qui elocavit agrum, colunt; ita & nobis carnis cura iuxta conductum ac prescriptum traditur, ut eam demum, decenter & officiosè excultam, suo reddamus elocatori frugiferam. Si vero Deo digna fuerit caro, reuera Dei tabernaculum efficitur, iuxta eam mansionem, qua inhabitat sanctus. Sicut autem terra ut frugifera sit, debet ab agricolâ, quemadmodum ait Abbas Moyses apud Cassianum, insatiabiliter scindi, eiusque indomita gleba frequenti vomere debent fuvigi, ut eam cunctis sensibus expurgatam, vniuersisque gramminibus abfolutam, in modum solubilis arenae comminuat; Ita abnegationis vomere nostra debet caro versari, ut omnes sensualitatis vitiosae sentes, & superflua gramina euellantur, & dignum animâ tabernaculum ac domicilium, Deo acceptum reddatur, qui ut dicitur Iob 28. 13. Non inuenitur in terra suauiter viuentium.

CAPVT DECIMVMQVARTVM.

De tertio gradu spiritualis profectus posito in abnegatione propriae voluntatis.

Tertius gradus est, abnegatio voluntatis propriae.

Sicut omnium malorum peius est, vt ait S. Pachomius, legi Dei velle insistere, & acquirere propria voluntati: ita magni est apud Deum meriti propriae voluntatis abnegatio, seu resignatio: per quam, vt ait S. Teresia, Deum liberi arbitrij quod dedit nobis, Dominum constituimus, & dum eius causâ, voluntatem, & rationem nostram alteri subicimus, nos illius dominos facit, ut nos ipsos, quàm perfectissimè in Dei obsequium impendere possimus, voluntatem nostram puram, & sinceram, illi dando, qui eam suae coniungat, petendoque, ut amoris eius ignis, de caelo descendat, & hocce sacrificium nostrum succendat, auferendo ab eo, quidquid oculis eius displicere potest: cum, quo minus id fiat, nos iam in causâ non sumus, etenim iam ipsum (esto non sine maximis laboribus) altari imposuimus. Quod quidem sacrificium, maximam quam habemus rei, non tantum acceptum est Deo, sed vsque adeo necessarium in statu religioso viuentibus, vt Deus reuelauerit B. M. Magdalene de Paz, inter quinque res à Deo petendas, ad cuius suis Ordinis conseruationem necessarias, quintam esse: ut Religiosi perfectè agnoscant, quantum momenti sit, abnegatio propriae voluntatis. Ideo ne ea perfecta sit in homine, diabolus omni conatu procurat, & quemadmodum scripsit

S. An-

Ep. 2. ad Arsem. S. Antonius Abbas. Maligni spiritus, cognoscunt se inter filios diaboli esse reputatos propterea, quod conantur vnicuique nostrum, propriam ingerere voluntatem. Experta est hoc in se etiam eadem B. M. Magdalena de Pazzis. Nam dum permittente Deo, per quinquennium tentationibus grauisimis premeretur, inter alia, quæ ei demones damna inferre conabantur, fuit, extinctio perfectæ resignationis, & propriæ voluntatis introductio: quemadmodum ipsa, in quodam raptu testata est. Hæc abnegatio propriæ voluntatis, maximè elucet in exercitiis obedientiæ, cuius pars est, propriam voluntatem, penitus alienæ subdere, in rebus omnibus, solo peccato excepto. Ideò Christus Dominus, commendans S. Brigittæ obedientiam voluntatis, ait, Charitas est quasi arbor, de qua omnes virtutes procedunt: inter quas primum tenet obedientia, pro qua ego ipse Deus, subire crucem, & mortem non dubitavi. Ideò obedientia est mihi placita, sicut fructus suauissimus: sic & homo ille, est mihi amicissimus, qui se ex humilitate alius subiicit, & velle suum totum ponit ad manus aliorum, &c. Abraham ex voluntate sua, factus est dilectior, quia voluntati propriæ non obediuit. Et capite sequenti Christus Dominus sic loquitur: Obedientia est virtus, quæ imperfecta persciciuntur, & omnes negligentia extinguuntur. Nam ego Deus præ omnibus perfectissimus. & ipsa perfectio, obediui Patri vsque ad crucem, vt ostenderem exemplum meo, quàm placitum est Deo, abnegare proprium velle. Et alibi ait, Via qua ducit ad amorem meum, est perfectæ abiectio, & abnegatio propriæ voluntatis: quando homo, consideratâ Passione & Charitate meâ, non curat facere voluntatem suam, & resistit totis viribus, & conatur semper ad maiora. Et infra, improbens propriæ voluntatis seculos: Hic, inquit, ad tempus stant, in seruitio meo, nec relinquendo voluntatem propriam, sed suam faciendo, cum meâ voluntate, periculo sed positi sunt, quia duobus dominis seruire volunt, licet neutri bene seruire possint. Et cum eidem tria præcepisset faciendâ, tria mandasset non faciendâ, tria consulisset, tandem hæc sua decreta colligens in vnum subdit: Et præcipio, & mando, & consulo, & permitto, obedire, vt teneris. Hoc præcipio, quia Deus tuus sum; hoc mando, quia Dominus tuus sum; hoc permitto tibi, quia sponsus tuus sum; hoc consulo, quia amicus tuus sum. Merito: quia vt ait S. Bernardus, Non dormiet tecum sponsus in lecto vno; illo præsertim, quem tibi, pro obedientia floribus, cicutis atque vitiis inobedientiæ aspersisti, propter quod non exaudiet orationes tuas, vocatusq; non veniet. Nec enim dabit inobedienti copiam sui, tantus obedientiæ amator, vt mori quàm non obedire maluerit.

193. 16. reu. cap. 120.

199.

1.1. reu. cap. 15.

1.1. c. 16.

100.

Deo, per Superiores Dei interpretes statuuntur: præsertim si sint nostræ voluntati seu inclinationi contraria. In talibus enim occasionibus obedire, gratissimum Deo est. Hinc S. Hieronymus Ep. 16. ad Matrem, inquit, in tantum erat obediens, vt faceret, quæ piam volebat.

Hoc est, iugiter Christi crucem portare, vt vult Christus. Quod explicans Abbas Pinusius apud Cassianum, ait, Sed fortè dicas; Quomodo potest homo crucem suam iugiter portare, vel quemadmodum viuens quis, posse esse crucifixus? Audi rationem breuiter. Crux nostra timor Domini est: sicut ergo crucifixus, iam non pro animi sui motu, membra sua, quocumque mouendi, vel conuertendi habet potestatem: ita & nos voluntates nostras, ac desideria, non secundum id, quod nobis suauis est, ac delectat ad præsens, sed secundum legem Domini, quâ nos illa constrinxerit, applicare debemus.

Habuit sic abnegatam voluntatem, Salamannus, vir sanctus, laudatus à Theodoro, qui manens in suâ domunculâ, sine vilo humano consortio, suscepit sacerdotium, dum Episcopus illius loci, per foras aliquâ parte domunculæ, esset ingressus, & manum ei imposuisset, non resistit, nec quidquam Episcopo locutus est; deinde, ciues vici ex quo erat, proficiscentes ad aliud locum, cum noctu fluminem traicissent, & domum perdidissent, eum accipientes, nec resistentes, nec iubentes, in suum vicum exportarunt, & in domunculâ incluserunt: ille similiter quietem agebat cum nullo loquens. Paucis autem post diebus, qui erant illius vici, quæ est ex diuerso, cum noctu rursus aggressi essent, & domum perdidissent, ad se abduxerunt neque contradicentem, nec vt maneret vrgentem, neque rursus prompto & alacri animo recedentem. Ita seipsum omnino mundo mortuum constituit. Hoc modo, quoad loca, & officia, & personas, abneganda est nostra voluntas. S. Fulgentius Episcopus & Abbas, apud Surium: Illos veros Monachos esse dicebat, qui mortificatâ voluntatibus suis, parati essent, nihil velles vel nolle, sed Abbatis tantummodo consilia, vel præcepta seruare. Ideò S. Severus Sulpitius commemorans monachos quos prope Nilum inuifit, ait: Hæc illorum prima virtus est, parere alieno imperio. De aliis quoque monachis alio in loco agens: præcipua, inquit, & prima ibi virtus, obedientia. Neque enim ibi aliter quis adueniens, à monasterij Abbate suscipitur, quàm qui tentatus fuerit & probatus, nullum vnquam recusatorem, licet arduum & difficile, indignumq; Abbatis imperium. De talibus scribit Cassianus, eos ascendere etiam posse summa perfectionis culmina, si doceantur primitus suas vincere voluntates & si studiosè exerceantur in his, semperq; eis imperentur de industriâ, quæ sentiuntur, eorum animo esse contraria. Et nullatenus, posse eum, iram, aut tristitiam, vel spiritum fornicationis extinguere, nec retinere veram cordis humilitatem, & cum fratribus perpetuam concordiam, & diutius in cœnobio permanere, qui prius voluntates suas, non didicerit superare.

Matt. 10. 38. 1. 4. c. 35.

201. hist. rel. cap. 19.

tom. 2. i. lan.

1. 1. dial. cap. 5.

1. 1. dial. cap. 11.

1. 4. de inst. c. 8.

Coll. 9. cap. 8. Sic Abbas Ioannes apud eundem: *finem ait Canobites esse, omnes suas crucifigere, & mortificare voluntates. Per hanc mortificationem voluntatum, ut ait*

l. 4. c. vi. *Callianus, extirpantur, atque marcescunt vniuersa vitia. Et est contra sine hac mortificatione, crescunt, feruent, & saepe perducunt hominem ad interitum. Quia de re, sic S. Bernardus: An, ex Collegio discipulorum reprobari quis poterit, nisi loculos habens: sunt enim loculi, non modò pecunia, sed & propria voluntatis. His similia multò antè docuit S. Climacus, loquens de Religiosis. Nemo, inquit, in caelestem thalamum coronatus ingreditur, nisi qui primam, & secundam, & tertiam negationem impleuerit: videlicet, & primò, renuntiet rebus omnibus humanis, & parentibus; secundò, voluntati propriae; tertio, inani gloria, quae solet obedientiam subsequi. Hoc confirmat Christi dictum, A diebus Ioannis Baptiste, usque nunc, regnum caelorum vim patitur, & violentè rapiunt illud. Qui, inquit Abbas Abraham apud Callianum, hi violenti sunt? Nempè illi, qui non aliis, sed voluntatibus suis, praeclearam inferunt violentiam, qui direptione laudabili, omni se presentium rerum voluptate fraudant, & per eiusmodi rapinam, regnum caelorum violentè inuadunt. Isti sunt perfectè laudabiles violenti, qui vim faciunt perditioni suae. Perditio nostra est, oblectatio vitae presentis, & ut expressius dicam, executio voluntatum, desideriorumque, nostrorum. Quae frangendo, non tantum magnos meritorum cumulos congregabimus, sed summam animi pacem tranquillitatemque, & passionum nostrarum dominium assequemur, à perturbationibus animi liberum. Nam ut ait*

Doct. 1. *S. Dorotheus: Si liberari perfectè volumus, & ab hoc saeculo, (non tam corpore quam mente) discedere, oderimus in primis voluntatem nostram, & sic breui, diuino praesidio, ad impassibilitatem animi peruenimus. Non quidem illam Stoicorum, à mebe & au, quam omnino impossibilem, in ista doctrinae primae dixerat, sed animi pacem, & quietem, ab inordinatis perturbationibus, & affectionibus impertinentibus liberi, seu, vt eam appellat S.*

lib. fund. cap. 5. *Teresia, libertatem spiritus, quam habent perfecti, & quae per obedientiam promptam acquiritur, & in qua, omnis, quae in hac vita desiderari potest, consistit felicitas, ac bonum. Dum enim omnino nihil desiderat, possidet omnia. Tales qui sunt, nihil omnino terrae huius, aut timent, aut desiderant: non illos turbant, aut percellunt labores, non mouent gaudia, denique nihil omnino est, quod pacem mentis ipsis eripere, aut eos inquietare possit. Fiant enim similes Deo. Omnes homines, inquit S. Diadochus, sumus ad imaginem Dei: illud autem, AD SIMILITUDINEM, illorum tantum est, qui per multam charitatem, libertatem suam Deo in seruitutem addixerunt. Quando enim non sumus nostri, tunc similes sumus ei, qui nos sibi per charitatem reconciliauit.*

In dial. cap. 1. *Et ita meritò S. Catharina Senensis, scribit, dictum à Domino, cuidam seruae suae. Si peteres à me, qui sunt isti tibi responderem; ipsi sunt alter ego,*

quia sponte perdidit, & abnegarunt eorum propriam voluntatem, facti meae voluntati conformes, & vniti, & in omnibus eadem induti. Et cap. 4. in fine, sic Deus ait: Dico tibi & patri animae tuae, quem dedi tibi super terram, vt viriliter toleretis eam, quae conceduntur vobis, omni voluntate propria sensitiua perempta. Hac enim ratione omnes virtutes acquiruntur. Vnde Callianus narrans, quibus viis Abbas Paphnutius Presbyter, ad vitam sanctimoniam peruenerit, ait, Humilitatis, & obedientiae disciplina omnes suas mortificans voluntates, per hanc, extinxit omnia vitia, cunctasque, virtutes consummavit: Monasteriorum instituta, vel antiquissimorum Patrum doctrina fundauit. E contra verò, inter argumenta prophanae fidei in baptismo, & contempti Dei, Christus Dominus ponit, Diligere propriam voluntatem. Nam ut ait S. Pachomius in suis monitis: Qui suam perficit voluntatem, à diuina cognitione fraudabitur, nec poterit percipiendi propriam voluntatem, per viam sanctorum incedere; & in nouissimo interitum, & plañctum inueniet.

Quomodo autem ad abnegationem propriae voluntatis peruenire possimus, practice, ita docet eodem loco S. Dorotheus: Nihil aded adiuuat hominem ad hoc, quam sensus suos odisse. Atque ita se habet haec ratio, ad omnem virtutem, vt si viator, iter ingressus, scipione inuenit, cui imitatur, iter magis acceleret, & praecupet viam: sic enim qui viam hanc incedit, si propriam voluntatem abscondat, abscedit, & pristinas affectiones, quibus practice, sic Dei opere, omnino impassibilis (scilicet liber à perturbationibus) neque quisquam putet hoc arduum, atque difficile, cum breui compendio ac spatio, quis seipsum possit, si velit, decies abnegare. (Vnde apparet, per impassibilitatem, eum intelligere, abnegationem propriae voluntatis, coniunctam cum tranquillitate animi, à perturbationibus liberati.) Quod quo pacto fiat edocebo. Pergit Dorotheus, Obambulat aliquis, & quispiam conspiciatur, persuadetur à cogitatione, vt id aduertat, at is, cogitationi, & non bona persuasioni repugnat, seseque auertit. Rursum, inuenit quis, nugis, & variis rumoribus occupatos, persuadetur, vt se quoque turba immisceat, & verba pariter inserat, id negat se facturum, & auertit aliò, propriam voluntatem abscondit. Item succurrit illi, vt cocum adeat, interrogatque, quid parat obsonij; non adit, ac se cohibet. Cernit aliquid in culinà, quis illud attulerit, sollicitatur interrogare, comprimit appetitum, & vocem, & nihil percunctatur. Sicque dum parua quaeque praescindit, sensim quacumque aduenientia praescindere assuecit, & iam summam cum requie, nihil praeter voluntatem suam sentit habere, & quidquid factum fuerit, eo ita contentus est, ac si ad vota sua euenisset. Qui enim propriam nihil habet aut vult, quidquid factum fuerit id proprium putat. Cum nullam affectionem (scilicet non necessariam, impertinentem, habeat, omnino, tandem vt dixi, ad impassibilitatem animi perducitur. Aduerte igitur, quantum pusillum hoc, proficere nos faciat, & propriam abscondere voluntatem, quantum conferat.

Deinde

Deinde addit mira præmia voluntatis propriæ abnegatæ. Ad cuius rei confirmationem, valet illud, quod legimus in Vitis Patrum apud **1. b. 141.** Ruffinum: Quidam, inquit, ex Patribus, in extasi postius, vidit quatuor ordines ante Deum. Et primus quidem erat hominum infirmantium, & gratias agentium Deo: secundus vero erat eorum, qui hospitalitatem sectantur, & in hoc flant & ministrant: tertius vero illorum, qui solitudinem sectantur, & non vident homines: quartus vero illorum, qui propter Deum & obedientiam, solliciti & subiecti sunt Patribus. Erat ergo illis tribus ordinibus, hic ordo superior, qui obedientiam exhibebat: & vrebatur torque aureâ, & maiorem gloriam præ ceteris possidebat. Dixit autem senex ei, qui sibi hoc in extasi demonstrabat: Quare hic ordo quartus, maiorem ceteris gloriam habet? Ille autem respondit ei, dicens: Quia isti alij omnes, habent aliquam requiem, adimplendo quamvis in bonis operibus voluntates suas: obediens autem, propriam voluntatem relinquens, pendet in patris voluntate iubente. & idè maiorem præ ceteris gloriam est spiritus. Scudendum ergo est, abnegationi propriæ voluntatis. Idè nosse P. Balthasar Alvarez, eum qui sub obedientiâ esset, non volebat cogitare, quid esset cras de se futurum, aut quid ipse acturus: responso enim est in promptu, faciam quod iubebor; erit, quod voluerit Deus. Et ita ait, hoc totum lucrum meum est, ut te Deum meum contentum habeam, tibi quæ, satisfaciam: esto tu contentus. & pone me, etiam in torura, iube vertere: & inverte me: quia nihil ego aliud expecto, quam ut iubeas. Si opus est, totâ vitâ meâ cursitare, id meum est solatium: quod dicebat, quia tunc sentiebat difficultatem, & repugnantiam ad professionem, tum ob valetudinis defectum, tum quod vereretur, aliquam suæ recollectionis iacturam. In omnibus tamen sese resignavit, & obedientiæ subiecit, contemnens suas repugnantias, magnamque gloriam iudicans, quod eas vinceret. Hinc etiam quæ illa oriebatur, quæ in loco & officio manebat, à Superioribus sibi iniuncto. Exrector Salmantini missus Villagartiam, oppidum paruum, libentissimè est profectus, ut se tibi includeret; optans in illo loco vitam suam, si Deo ita placeret, finire. Dicebat enim Religiosos horrere debere, mutationes officiorum, occupationum aut locorum, in quibus à sanctâ obedientiâ collocantur, memores verborum Angeli ad S. Ioseph, cum mitteretur in Aegyptum: Esto tibi usque dum dicam tibi.

Matth. 2. Cuius rationem reddebat, quia nemo posset ad altiorum locum ascendere: quàm ut ab ipso Deo in re aliqua constitueretur, & non à seipso. Relinquit igitur is voluntatem suam, & ita sunt omnia feliciter expedita, ac dicitur de eo felices aures, quibus obedientiæ vox dulcescit. Numquam animum abiciebat in rebus arduis ac difficultibus, in quibus obedientiâ illum collocabat, etsi aduertet se talentis destitutum ad eas sustinendas. Dicebat enim ex quo Deus Religiosum posuit, ipse eundem deducet, etiam cum profectus: quod si illum oneret, quàm ferre possit, seipsum onerat, quia in se recepit supplere quod illi deest. Et si iusserit aliquem loqui, nescientem loqui seipsum obligat ad eum docendum. Id igitur ego volebam, ut ipse manu suâ iningeret, quod meas facultates excederet. Nam hoc ipso tenetur mihi dare. Quare, qui ab obedientiâ, in aliquo officio, aut ministerio constituitur, ad quod præstandum, existimat sibi fortitudinem, eruditionem, prudentiam, auctoritatem deesse, postquam hanc suam ineptitudinem Superioribus proposuerit, ne animo deficiat, sed reuelet Domino viam suam, & speret in eo, quia ipse faciet. Ad vnus veritas ac certitudinis firmitatem, attendat prudentiam quam dedit Dauidi super suos inimicos, scientiam super omnes docentes eum, & intelligentiam, experientiam super senes & expertos; auctoritatem quam dedit Iosue, cum eum constituit populo Israel, loco insigni aded illius Ducis Moysi; cor in Saule immutatum, ut & sentire, & loqui, cum Regiâ Maiestate posset. Opinionem, quam dedit Pharaoni de Ioseph, & astringentem doctrinam eius, ut eum sibi, totiusque regni Magnatibus Magistram, ac Doctorem præficeret: caelestem lucem ac sapientiam, quam Danieli dedit, super omnes quos Nabuchodonosor, ex filiis Israel eligere voluit, ut in suo conspectu stare possent: & media quæ adhibuit, ut ille eiusque socij, aded sapientes euaderent, atque eorum assistentiæ requirebat. Et consequenter aiebat, securitatem in agendo cum proximis, cum ex obedientiâ id fiebat, esse valde magnam. Aded ut si quis obediens causâ, infames feminas accederet, ut illas Christo lucraretur, cum eis agens, mundissimas esset habiturus cogitationes, ac si esset Angelus: quod si ex propriâ voluntate in cubiculo suo maneret, sedâ tibi cogitationibus adurendus foret. Nescio inquit quomodo quis potest, tutum reputare, quod à Domini voluntate recedat. Quam quæso securitas esse potest, ubi Deus non est? hoc enim est, quod S. Bernardus dicebat: quando bene erit sine illo: aut quando male cum illo? Expertus erat, quod quamvis illi interdum, occurreret contrarium eius, quod obedientiâ iniungebat, esse melius, parendo tamen, deprehendebat rectius fuisse, quod obedientiâ præscriperat: ac propterea eam appellabat, Consilium, ac Dispositionem Dei: & idè illi subid, cui aliquid eius videretur non esse ad rem, dici posset, illud scripturæ diuinæ: **Rom. 1.** ex fide viuere: & secretum quod ipse non assequitur, esse **17.** mysterium fidei. Ex quo optimi proueniunt exitus ei, **1. Tim. 3.** qui cum fide & humilitate, opere illam exequitur, etsi **9.** media illi disparata & contraria esse videantur. Ac propterea delectabatur valde, narratione cuiusdam P. Provincialis Prouincie Castellæ, dicentis: quod quando ex vrbe, ad aliquam obedientiæ ordinationem mittebatur, ut hoc, aut illud determinatè faceret, videbatur sibi celum aperiri, & cor suum exultare: quando autem sibi dicebatur, ut quid agendum esset cogitaret, eligeret, quod videretur, tunc se in magnis angustiis fuisse. Denique occultam quamdam Dei manum aduertebat, mouentem ac dirigentem eius negotia, & actiones per ipsam obedientiam: & hoc illum quietum valde, ac pacatum reddebat, quidquid sibi tandem ex eâ eueniret. Ad quam rem habebat aliqua sensa, ac sententias admirandas. Deo Domino nostro dicebat: Nulla Domine alia via, aded possum esse tuus, atque dum desino esse meus. Iuramento obstrinxit se ipse Dominus, quod faciet crescere eum, qui ipsi erit in obediendo fidelis. Nam de obediens Abraham dicitur: **Eccl. 44.** Non **10.** est

ra. S.
g. 1.
4. m.
PP.

e. s. vir.
pag. 63.

ra. S.
g. 1.
4. m.
PP.

ra. S.
g. 1.
4. m.
PP.

est inuentus similis, qui seruaret legem excelsi: idem in-
reuerando fecit illum Dominus crescere plebem suam.
Quid nobis noceret, si obedientia intuitu, ea relinqua-
mus, quae nos delectant; & aggrediamur, quae nos cru-
ciant & vexant: nisi quod meritum nostrum augebit?
Obedientia est crux perpetua: gladius propriarum ob-
lectationum, vena vitæ, fons aureus, non est autem exi-
guum bonum, aut malum censendum, quod rectè attingamus id, quod praescribit obedientia, aut ab eo decli-
nemus. Est enim materia, quae semper in manibus ver-
satur. Quemadmodum enim Moyses erat Pharaonis
Deus, ita Superior est Deus obedientis dicentis: sonet
vox tua in auribus meis, vox enim obedientia dulcissi-
ma mihi est, & iucundissima. Hæc P. Balthazar A-
luarez.

Abneganda est ergo voluntas propria, &
Deo tradenda ac veluti immergenda in volan-
tate Vicariorum Dei, Superiorum nostrorum,
& sine vilo discrimine faciendæ sunt omnia
quæ imperant, & vitanda quæ vetant. Hoc e-
nim est proprium verorum Dei seruorum. Nam
ut ait Saluianus: Nulli seruorum licet ex iis, quæ do-
minus suis imperat, eligere pro arbitrio, quid veli fa-
cere, quid nolit, & insolentissimâ abusione, quod pla-
cuerit assumere, quod displicuerit repudiare. Maxime
cum & terrestres domini, nequaquam æquo animo tol-
erandum putent si iustiones suas serui, ex parte au-
diant, & ex parte contemnant, & pro libidine suâ, quæ
putauerint faciendâ, faciant, & quæ putauerint con-
culcandâ, conculcent. Si enim pro arbitrio suo serui do-
minis obtemperant, ne in eis quidem, in quibus obtem-
perauerint, obsequuntur. Quando enim seruus ex do-
mini iussu, ea facit tantummodo, quæ vult facere, iam
non dominicam voluntatem implet, sed suam. Quo-
circa, si serui Dei esse & haberi volumus, nil
nostrâ sed omnia Dei voluntate eligere, & exe-
qui sumus parati, quod non continget nisi no-
stram penitus abnegauerimus voluntatem. De
cuius abnegatione ad eum fuit sollicitus S. Anto-
nius Abbas, ut scriptum reliquerit ad suos Ar-
senoitas. Verè filiole, anima mea phantasma patitur,
& spiritus meus in pauore consistit, quod vniuersi nos,
velut gurgite immersi sumus, & velut ebrii in vino con-
sistimus, cum vnusquisque nostram propriam destrabitur
voluntate.

202. Sanè N. S. P. Ignatius, abnegationem propriae
voluntatis, tamquam fundamentum quoddam
vitæ spiritualis, magni faciebat, & exigebat à
suis. Cum P. Hieronymus Natalis, primâ vice
venisset in Hispaniam, tamquam Visitator So-
cietatis anno 1553, in aliquot locis nostri con-
quererentur, quod parum temporis, esset eis
praescriptum ad orationem, & quod nisi auge-
retur tempus, se sustentare in spiritu nequirent,
& quod pudore afficerentur, dum interrogan-
tibus, quantum temporis in die, orationi da-
rent, vnâ tantum horam esse assignatam re-
sponderent. Reuersus ergo P. Natalis ex Hispa-
niâ anno 1554, proposuit P. Ignatio 22. Nouem-
bris, hanc nostrorum quæstionem, & in eam par-

tem propendebat, ut saltem pro Hispaniâ plus
temporis praescriberetur. Decumbebat tunc in
lecto infirmus S. Pater, & modestissimè hoc fe-
rens, vultu ad admirationem indignabundo &
offenso, asperrimè reprehendit Natalem, tunc
Vicarium Generalem Societatis à se factum,
praesente & audiente hæc, Patre Ludouico Gô-
saluo (à quo in Diario hoc ipsum scriptum est)
dixitque Natali, Homini verè mortificato, sufficere
vnum quadrantem orationis: & non probant,
quod in Hispaniâ, nostris scholasticis, ad vnâ
orationis horam, semihoram addidisset: & ab
hoc dictamine, se numquam recessurum dixit:
ed quod mortificatio & abnegatio propria voluntatis
(quam supponebat scholasticos in nouitiu
acquisiuisse) plus vno quadrante mortificato conser-
ret vtilitati, quam immortificato duâ horâ orationis.
Possè tamen dicebat, concedi plus ad orandum
temporis, valde tribulato, & pressio maiori ali-
quâ extraordinariâ necessitate. Die deinde se-
quente cum P. Ludouico Gonsaluo dissetens,
S. P. dixit non esse maiorem in vitâ spirituali errorem,
quam velle gubernare alios, ad non manu suis: &
ex centum dedit longis orationibus ac penitentiis, vel
octuaginta nouem, vel nonaginta esse illusos, & ad
magna inconuenientia delabi, praesertim ad duritiam,
ac miriam tenacitatem proprii iudicij. Et ita S. P. to-
tum fundamentum ponebat in mortificatione, & ab-
negatione propriae voluntatis, & magni faciebat in dis-
ferentiam, & probationes Societatis ac examina, &
testimonia de illis, ex quibus de aliis virtutibus, & non
ex oratione, seruebat sententiam, nisi forte ex illâ, quæ
ex his nascebatur, & illud orationis genus probabat
valde & laudabat, quod sit, Deum semper ante oculos
praeserendo. Hæc omnia P. Gonsaluo scripto
annotauit. Debet esse ergo cordi abnegatio
propriae voluntatis, & quasi quædam eius occi-
sio ac mors: quod non est difficile iis qui virtu-
tum perfectioni attendunt. Nam, ut dixit Deus
S. Catharinae Senensi: Virtutes intrinsece demon-
strant voluntatem esse mortuam, & perpetuò se occide-
re in sensualitate, ex affectu amoris virtutis. Tanto
autem magis studendum est abnegationi prop-
riae voluntatis, quæ ex amore proprio nascitur,
quæ, ut B. M. Magdalena de Pazzis, in quodam
raptu exclamans dicebat: Ab amore proprio &
propria voluntate, impeditur flumen diuinae gratiae,
tamquam aggeribus quibusdam ne ad eum se communi-
cet, & expandat, & reducat, in animas, vti Deus fa-
ceret, si hæc impedimenta abessent. Et quemadmodum
arena exigua in litore maris, eius fluctus retinent, ne
vltra profundantur; sic amor proprius & propria vo-
luntas, obstat cursui, & flumini diuinae gratiae, quæ alio-
qui sine vlla difficultate, totum genus humanum tra-
heret ad caelum. Non est hoc modicum malum: sicut non
sunt necessarij montes, ad cohibendum mare, ne effluat
vltcriùs, sed sufficit ei litore arena, sic non sunt neces-
sarij montes peccatorum enormium, ad retinendû rapi-
dum cursum Oceani gratiae diuinae, sed sufficit arena fi-
lorum defectuum, qui nobis videntur parui, & nõ sunt.
Ne

lib. i. de
prouid.

Ad Arse-
noit.
Epist. 5.

10. dicit
cap. 9.

203.

par. 10.
1.1. notat

3. C.

de ar.
7. pa.

Ne ergo se tantis bonis priuaret, hæc sanctissima virgo, ne quidem Spiritum sanctum desiderabat, desiderio, etsi bono & pio, orto ex propria voluntate. Ideo dicebat: *Nolo illum desiderare, ex me ipsa, tamquam à me ipsa: quia nolo habere vllum desiderium, & audeo dicere, imò dicam, quamuis illud desiderium ipse mihi daret, vt per illud mea voluntas fieret, & non illius, tamquam illius, & non tamquam mea; etiamsi in hoc esset eius voluntas, sed illa non esset principaliter, imò totaliter eius; nullo modo vellem esse contenta. Tanti facio non possidere, neque vti tamquam meo, quod ei semel donauit, & volo vt sit totum suum, vt possim dicere cum omni veritate: In omni re, fiat voluntas tua. Dico de meâ voluntate & de meo desiderio. Atque ita, bonum, quod ad me non venit per hanc viam, para solius diuinae voluntatis, non mihi videtur bonum, & potius eligerem, & ita opto, non habere, vllum aliud bonum, nisi hoc, (quod tamen est eius) Relinquere totum meum velle, & desiderium meum in ipso, potius quam habere quoduis aliud donum, solum per meum desiderium, & per meum velle. Quocirca, vt monet Thomas de Kempis, dicendum est Deo, verbis cordis: Domine, tu scis, qualiter melius est, fiat hoc, vel illud sicut volueris. Da quod vis, & quantum vis, & quando vis. Fac mecum sicut vis, & sicut scis, & sicut tibi magis placuerit, & maior honor tuus fuerit. Pone me, vbi vis, & libere age mecum in omnibus: in manu tuâ sum, gira & reuersa me per circuitum. En seruus tuus ego, paratus ad omnia. Qui sic constitutus est, & in occasionibus talem se exhibet, habet abnegatam propriam voluntatem. Alioquin, ni talis sit, sepe coniecit se in periculum salutis. Ponderauit hoc grauitè S. Macarius: Sicuti, inquit, seruus, qui ad palatium aliquod accesserit, vt tractet supellectilem, ministerio Regis deputatam, summâ prudentiâ ac discretione opus habet, ne quid præter decorum ministret, alia pro aliis esculenta, apponens mensa regia, qui si forte per ignorantiam, & sine discrimine, non ex ordine Regi ministrauerit, periculo, morti, sit obnoxius. Sic & anima, qua per gratiam & spiritum Deo seruit, non parua discretione, & prudentiâ opus habet, ne fallatur in supellectili diuinâ, nempe in ministerio spiritali, propriam habens voluntatem, gratia (per Superiores declarata) non consentientem. Nam fieri potest, vt in spiritali ministerio, quod per interiorè hominem clam peragitur, anima, ex propria suppellectili, hoc est, spiritu proprio, Domino ministret. Talem animam, manet supplicium, mors & lactus: quod diuinus etiam Apostolus dixit: Ne forte cum altis prædicauerim, ipse reprobus efficiar. Obsecremus igitur Deum, vt quicumque gratiam Dei consecuti sumus, seruitium eius, secundùm voluntatem eius exhibeamus, promptissimâ voluntate, vt hoc modo, illi gratissimo, conuersantes, & spiritali cultu, secundùm voluntatem illius seruientes, vitam æternam hereditario iure possideamus. Hoc autem præstat, perfecta obedientia, de qua hæc scribit B. Catharina Bononiensis, in libello Dei iussu conscripto: Quis dubitare potest de sua salute, si finiat vitam in obedientiâ, que plus similem facit Domino suo Christo,*

quam vlla alia virtus. Credat firmiter se melius saluandum per illam, quam vllam penitentiam, ieiunium, & quamuis contemplationem. Qui autem alienæ voluntati obedit semper, veram obedientiam habet, & voluntatem abnegauit propriam, estque affectus, altum hunc profectus & perfectionis gradum.

CAPVT DECIMVMQVINTVM.

De quarto gradu profectus spiritualis eorundem, circa abnegationem proprii iudicij.

Quartus gradus est, abnegatio proprii iudicij.

Signum profectus in hoc est, si quis in tertio Anno, apud se inuolabiliter statuat, iudicare deinceps optima, & sibi conuenientissima, ac debita, omnia illa, quæcumque ei totâ vitâ eius contingunt, circa occupationes, gradus, loca, habitationes, & circa alia omnia, quæ à Superiorum voluntate pendent. Hoc commendat, S. Hieronymus Rustico Monacho: *Præpositum i-meas, vt dominum, diligas vt parentem: credas salutare, quidquid ille præceperit, nec de maiorum sententiâ iudices, cuius officij est obedire, & implere quæ iussa sunt.* Nam, vt ait S. Gregor. *Vera obedientia, nec Præpositorum intentionem discutit, nec præcepta discernit, quia qui omne vitæ suæ iudicium, Superiori subdit in hoc sacculo, gaudet, si quod sibi præcipitur, operatur: nescit enim indicare, quisquis perfectè didicit obedire.* Cur Causâ indicat, in Monachorû Egyptiorum obedientiâ Cassianus: *Sic vniuersa complere, quæcumque fuerint à Præposito præcepta, tanquam à Deo sint cælitus edita, sine vllâ discussione festinant, & nonnumquam etiam impossibilia, subimit imperata, eâ fide ac deuotione suscipiunt, vt totâ virtute, ac sine vllâ hesitatione, perficere ea nitantur: & ne impossibilitatem quidem præcepti, pro senioris sui reuerentiâ, metiuntur.* De talibus est S. Benedicti in Regula: *Mox vt imperatum à maiore fuerit, ac si diuinitus imperetur, moram pati nesciunt in faciendo: de quibus Dominus dicit: ab auditu auris obediunt mihi.* Similia docet S. Basilus, S. Bernardus, Cassianus. Vnde S. Thomas, explicans dictum S. Benedicti, dicitis: *Tenendum esse, si Prælatus aliquid impossibile præceperit, hoc inquit, idèd dici, quia an aliquid sit possibile, subditus non debet suo iudicio definire, sed in vnoquoque Superioris iudicio stare.* In Vitis Patrum, libro de humilitate, Abbas Nestero ingressus religionem, hoc apud se statuit: *Ego & asinus vnus sumus: posthac debeo esse sicut ille: quidquid ei imponitur hoc portat, & sine morâ quidem, non petens quare, aut ad quem finem.* Hunc imitemur, & cum Dauide, quilibet nostrum dicat: *Vt iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.* Quod in bonam partem accipit S. Hieronymus, & S. Augustinus: id est,

204.

Ep. 4.

1.2.c.4.
in 1. Reg.1.4. Inft.
cap. 10.Pal. 18.
Bas. conf.
mon. c.Bern. l. de
præc.Caf. l. 4.
cap. 41.

1.2.q. 11.

pag. 651.

Pal. 72.

23.

in Com.

est,